

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΟΜΟΙΟΤΗΣ. Ἐν τινι τῶν Βιβλιοθηκῶν τῶν Παρισίων εὐρίσκειται χειρόγραφον, ἐν ᾧ λέγεται ὅτι αἱ κόμητες Λινεβίλλης καὶ Ἰττρικούρ, ἀδελφοὶ διδύμοι, εἶχον τσακύτην ὁμοιότητα, ὥστε ὅτε ἐφόρουσαν τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, καὶ τοῦτο ἐπρακτοὺν πολλάκις χάριν διασκεδάσεως, οἱ ὑπερέτει αὐτῶν δὲν ἐδύναντο νὰ τοὺς διακρίνωσιν. Εἶχον τὸν αὐτὸν τόνον τῆς φωνῆς, τὸ αὐτὸ δάδισμα, τὸ αὐτὸ ἦθος τσακύτη δὲ ἦτο ἡ ὁμοιότης των, ὥστε καὶ αὐταὶ αἱ σύζυγοί των πολλάκις ἠπατώοντο. Ἀμφότεροι ἦσαν ἱλαργοὶ τοῦ ἵππικου, καὶ πολλάκις ὁ εἰς διώκει τὴν μοίραν τοῦ ἑτέρου, χωρὶς οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἵππεῖς νὰ ὑποπεύσωσιν τὴν ἀλλαγὴν.

Ὁ κόμης Ἰττρικούρ κατηγορήθη ποτὲ ἐπὶ ἐγκλήματι, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ τῷ στερήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Τί ὅμως ἐπραξεν ὁ ἀδελφός του; Δὲν ἀπεχωρίσθη πλέον ἀπὸ αὐτόν, οὔτε τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας χωρὶς νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Καὶ ὁ φόβος μὴ συλληφθῆ ὁ ἀθῶος ἀντὶ τοῦ ἐνόχου, ἐμνηδάνισε τὴν κατὰ τοῦ κόμης Ἰττρικούρ κατηγορίαν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Λινεβίλλης ἐκάλεσε κουρέα ἵνα ξυρίσῃ αὐτόν. Μόλις δὲ ἐξύρισε τὸ ἐν μέρος, καὶ ὁ κόμης προρασιασθεὶς ἀναγκασίαν ἐπέθηκεν εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο κεκρυμμένος ὁ Ἰττρικούρ. Οὗτος ἐνδύθει τὸ ἱμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ προσκολλήσας τὸ προσόψιον εἰς τὸν λαίμῳ του ἦλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν ἔδραν, τὴν ὁποίαν ἀφῆκε πρὸ μικροῦ ὁ Λινεβίλλης. Ὁ κουρέας ἐπεχείρησε νὰ τὸν ξυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅτε ἶδε τὸν πύγωνα ἀναφυέντα ἐν ἀκαρεῖ! Μὴ ἀμφισβῆλλον πλέον ὅτι ἦτο θαύμων ὁ ξυριζόμενος ἀφῆκε δυνατὴν φωνὴν καὶ ἐλειποθύρησεν. Ἐνῶ δὲ ἐνπυρολοῦντο νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ὁ κόμης Ἰττρικούρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ὁ Λινεβίλλης ἠμιξυρισμένος ἐπενέλαθε τὴν θέσιν του. Νέα ἐκπληξίς κατέλαθε τὸν κουρέα· ἐνῆλθεν ὅτι ὠνειρεύετο, οὔτε ἐπαίθετο περὶ τῆς ἀληθείας, ἐὰν πρῶτον δὲ ἐψήλαφε ἀμφοτέρους τοὺς ἀδελφούς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἠθικὴ συμπάθεια δὲν ἦτο μικροτέρα· ἐὰν ὁ εἰς ἐπληγόνετο, ὁ ἕτερος ἠσθάνετο πόνους, καὶ ἐπασχον ἐπίσης ἀμφότεροι. Το δὲ θαυμασιώτερον εἶναι, ὅτι συχνάκις ὠνειρεύοντο τοὺς αὐτοὺς ὄνειρους. Καθ' ἣν ἡμέραν προσεβλήθη ἐν τῇ Γαλλίᾳ ὁ Ἰττρικούρ ὑπὸ κακοήθους πυρετοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἀπέθανεν, ὁ Λινεβίλλης ἠσθάνθη ἐν Βαυαρίᾳ τὸν αὐτὸν πυρετὸν καὶ ἠθέληεν ὡσαύτως ἀποθάνει, προσθέτει τὸ χειρόγραφον, ἐὰν δὲν ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου.

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ. Παρὰ τοῖς Ἀραβῶν ἡ φιλοξενία εἶχει χαρακτηριστικὰ ἱερὰν. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀσύλου

εἶναι ἀπαραβίαστον. Ξένος ἢ καὶ πολέμιος ἅμα ἐλθὼν εἰς σκηνὴν Βεδουίνου, θεωρεῖται ἱερός. Ἀφ' οὗ ὁ Ἀραβὸς συναινέσῃ νὰ φάγῃ ἄριστον καὶ ἄλας μετὰ τοῦ ξένου οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπιβουλεύσῃ αὐτόν οὔτε αὐτὴ ἡ ἰσχὺς τοῦ Σουλτάνου δύναται ν' ἀποσπάσῃ φυγάδα ἀπότινος φυλῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἐξολοθρεύσῃ ὁλόκληρον αὐτήν.

Ἐπὶ τῶν καιρῶν, ὅταν Ἀβδαλάχ ὁ αἰμοχαρὴς ἐπνίξεν ὄσους ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Χορμιάχ ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ, εἰς ἐκ τούτων ὀνομαζόμενος Ἰβραῖμ, υἱὸς τοῦ Σουλιμάν, διέφυγεν εὐτυχῶς τὴν σφαγὴν, ἀπελθὼν εἰς Ἰούραν μετημφορισμένος. Μὴ γνωρίζων δὲ κανένα, εἰς ἣν νὰ ἐμπιστευθῆ, εἰσῆλθε κατὰ τύχην εἰς στανὴν μεγάλης οἰκίας καὶ ἐκάθησε. Μετ' οὗ πολὺ φθάνει καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν θεραπόντων, καὶ ἰδὼν τὸν ξένον, ἠρώτησεν αὐτὸν ποῖος ἦτο. ὁ Δυστυχῆς, εἶπεν ὁ Ἰβραῖμ, ὅστις ἐξαιτεῖται παρ' ὑμῶν ἄσυλον. ὁ Ὁ Θεὸς δὲ σὲ ἔχη ὑπὸ τὴν σκέπην του, λέγει ὁ οἰκοδεσπότης, εἰσελθε ἐν εἰρήνῃ.

Ὁ Ἰβραῖμ ἐζῆσε πολλοὺς μῆνας ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ χωρὶς ὁ οἰκοδεσπότης νὰ ἀπευθῆν ἄλλῃν ἐρώτησιν εἰς αὐτόν. Ἀλλ' οὗτος βλέπων αὐτόν ἐξεργόμενον καθ' ἐκάστην ἐριππον καὶ ἐπανερχόμενον τὴν αὐτὴν ὄραν, ἐτόλμησέ ποτε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τούτου. — Ἐμαθον, ἀπεκρίθη ὁ πλούσιος οἰκοδεσπότης, ὅτι ἀνθρώπος τις ὀνομαζόμενος Ἰβραῖμ, υἱὸς τοῦ Σουλιμάν εἶναι κεκρυμμένος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ· οὗτος ἐρόνευσε τὸν πατέρα μου καὶ θέλω νὰ τὸν τιμωρήσω διὰ ταυτοπαθείας.

Μετὰ τῆς ἀπάντησιν ταύτην ὁ Ἰβραῖμ, ὡς καλὸς μουσουλμάνος, ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἐστελλεν αὐτόν ἐπίτηδες· παραδοὺς λοιπὸν ἑαυτὸν εἰς τὸν θάνατον, εἶπεν — Ὁ Θεὸς προστατεύει τὴν ὑπόθεσίν σου, τὸ θυμὸν σου εἶναι πρὸ τῶν ποδῶν σου.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐκπλαγείς, ἀπεκρίθη· — εἰ ξένη, βλέπω ὅτι ἡ δυστυχία σὲ καταμαστιρίζει καὶ ὅτι ἀηδιάσας τὴν ζωὴν ζητεῖς μέσον δι' οὗ ν' ἀπολεθῆς. — Δὲν σὲ ἀπατῶ, εἶπεν ὁ Ἰβραῖμ, ὁ πατήρ σου ἦτο τοιοῦτος, ἠπνιτῆθημεν εἰς τὸ δαῖνα μέρος, καὶ ὁ θάνατός του συνέβη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

Τότε σπασμοὶ τρομεροὶ κατέλαβον τὸν οἰκοδεσπότην· οἱ ὀδόντες του ἐτριζον ὡς ὁ πάσχων ὑπὸ ῥίγους πυρετοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν τρομόν καὶ ἐπλήθησαν δακρύων. Ἐμεινε καιρὸν τινὰ ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμαὶ· ἔπειτα στραφείς πρὸς τὸν Ἰβραῖμ· — Αὔριον, λέγει, ἡ τύχη τοῦ πατρός μου θέλει σὲ εὑρεῖ. Ἀλλὰ πῶς νὰ παραβιάσω τὸ ἄσυλον τῆς οἰκίας μου; Δύστυνε ξένη, φύγε ἔμπροσθέν μου· λάβε ἑκατὸν φλωρία καὶ ἐξέλθε ταχέως, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ σὲ ἴδω.